

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 553/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Róbert Ružbašán, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Em 1/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Em 1/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že na okresnom súde podal návrh na súdny výkon rozhodnutia, ktorým je uznesenie Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 2 Cop 30/2014 z 20. novembra 2014 (ďalej iba „predbežné opatrenie krajského súdu“). Týmto predbežným opatrením bol upravený styk rodičov a maloletého dieťaťa tak, že sťažovateľ je oprávnený stretávať sa so svojou dcérou každý prvý víkend v mesiaci, a to v piatok od 15.00 h do 18.00 h v prítomnosti matky, v sobotu a v nedeľu od 9.00 h do 17.00 h bez prítomnosti matky. Matka je povinná maloletú v určenom čase pripraviť a odovzdať otcovi v mieste jej bydliska a otec je povinný v určenom čase v mieste bydliska matky maloletú odovzdať.

3. Sťažovateľovi bola 9. februára 2016 doručená výzva okresného súdu, v ktorej vyzval matku maloletej, aby dodržiavala predbežné opatrenie, ktorým bol upravený styk sťažovateľa s maloletou. Na výzvu okresného súdu sťažovateľ uviedol, že styk s maloletou podľa predbežného opatrenia sa neuskutočnil v mesiacoch február a marec 2016. Dňa 19. februára 2016 bolo sťažovateľovi doručené predvolanie na pojednávanie určené na 1. apríl 2016 a uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka.

4. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 1. apríla 2016, rodičia maloletej dcéry na základe výzvy okresného súdu súhlasili, aby stretnutie sťažovateľa s maloletou prebehlo za prítomnosti jej matky, aby sa s ohľadom na psychický stav maloletej zabránilo najkrajnejšiemu riešeniu, a to k nútenému odobratiu maloletej a jej odovzdaniu sťažovateľovi. V dňoch 2. a 3. apríla 2016 k styku s maloletou so strany sťažovateľa nedošlo, keďže podľa jeho vyjadrenia matka maloletej nerešpektovala dohodu, oznámila sťažovateľovi, že maloletá s ním nechce ísť, a nasledujúci deň bol dôvod neuskutočnenia styku hospitalizácia maloletej na účely operačného zákroku. Presunutie zákroku a s tým súvisiacu hospitalizáciu, ako aj následnú dlhodobú rekonvalescenciu maloletej dcéry považuje sťažovateľ za účelové v snahe zabrániť mu stretávať sa s maloletou dcérou. Po uplynutí 6 týždňov trvajúcej rekonvalescencie sa styk sťažovateľa s maloletou

neuskutočnil ani v prvý júnový víkend, pričom okresný súd nevykonal žiaden úkon, aby zabezpečil realizáciu styku s maloletou, a svoju nečinnosť odôvodňuje absenciou komunikácie medzi sťažovateľom a matkou maloletej.

5. V danej veci bolo vydané skoršie predbežné opatrenie – uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 CoP 5/2014 zo 4. marca 2014, ktorým bol dočasne upravený styk sťažovateľa s maloletou na prvý víkend v mesiaci. Keďže mu matka odmietala dieťa odovzdať, sťažovateľ podal 8. apríla 2014 a 30. januára 2015 ďalší návrh na súdny výkon rozhodnutia, pričom okresnému súdu vyčíta, že neurobil opatrenia na zistenie, prečo nedochádzalo k styku sťažovateľa s maloletou, a neprijal opatrenia smerujúce k odovzdaniu dieťaťa sťažovateľovi. Výsledkom konania vedeného pod sp. zn. 3 Em 1/2015 bolo jeho zastavenie z dôvodu, že matka nebránila styku dieťaťa so sťažovateľom, ale maloletú dcéru si odmietol prevziať sťažovateľ.

6. Sťažovateľ akceptuje úkony okresného súdu, ako je zaslanie výzvy matke maloletej, ústne prerokovanie veci, nerešpektuje však súčasný stav, keď okresný súd nevykonáva žiadnu činnosť, ponecháva súčasný stav na účastníkoch konania, nevykonal náležité zistenie skutkového stavu, či matka dostatočne pripravuje maloletú dcéru na stretnutia so sťažovateľom.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní sp. zn. 3Em/1/2016 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 3Em/1/2016 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 7.000,- €, ktoré je Okresný súd Svidník povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Okresný súd Svidník je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 363,79 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

11. Sťažovateľ sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu z dôvodu,

že okresný súd je nečinný, pretože dosiaľ nezabezpečil, aby sa sťažovateľ mohol stýkať so svojou maloletou dcérou v určené dni každého mesiaca.

12. V prípade výkladu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

13. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu nie je posudzovanie vhodnosti jednotlivých opatrení, ktoré všeobecný súd realizoval na základe zisteného skutkového stavu na účely dosiahnutia cieľa predmetného konania o výkon rozhodnutia, pretože posudzovanie skutkových záverov všeobecných súdov nepatrí do právomoci ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Vzhľadom na špecifickosť dotknutého konania je potrebné uviesť, že v prípade výkonu rozhodnutia týkajúceho sa výchovy maloletých musí byť rozhodovanie o použití najradikálnejšieho opatrenia [odňatie a odovzdanie maloletého dieťaťa podľa § 273 ods. 4 *zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“)*] poskytovaného právnou úpravou podrobené dôkladnej úvahe zohľadňujúcej možné negatívne dôsledky takto prijatého opatrenia vo vzťahu k maloletému dieťaťu a zároveň založenej na dôslednom zistení skutkového stavu, čo sú úlohy patriace do výlučnej právomoci všeobecného súdu, a preto obmedzuje svoj prieskum len na posúdenie pružnosti a včasnosti opatrení všeobecného súdu ako záruky celkovej efektivity posudzovaného konania (III. ÚS 181/2011).

14. Výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 272 OSP a nasl. predstavuje nútené vymożenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím, v tomto prípade predbežným opatrením, ktoré dočasne upravuje pomery, kým sa nerozhodne vo veci samej. Podmienkou núteného výkonu je okrem existencie vykonateľného rozhodnutia a návrhu oprávnenej osoby, príp. uznesenia súdu o začatí konania, aj dobrovoľné nesplnenie

povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. V danom prípade sa sťažovateľ návrhom, ktorý podal 27. januára 2016, domáhal realizácie svojho práva na styk s maloletou dcérou. Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujú jednotlivé právne nástroje, ktoré majú viesť k dobrovoľnému plneniu rozhodnutia, prípadne k podrobeniu sa rozhodnutiu, napr. písomná výzva, upozornenie a nariadenie pojednávania (§ 272 ods. 3 OSP), ukládanie pokuty (§ 273 ods. 1 OSP), výzva na zastavenie príslušných dávok (§ 273 ods. 2 OSP), pričom tiež upravuje odňatie dieťaťa (§ 273 ods. 4 a nasl. OSP) ako priamy spôsob výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí bude v zásade vždy odlišný, pretože je závislý od konkrétnych okolností prípadu. Taktiež je potrebné uviesť, že realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa závislá nielen od vôle rodičov, ale aj od maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch tak súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia (m. m. IV. ÚS 452/2013).

15. Ústavný súd poukazuje aj na existujúcu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý v obdobnej veci uviedol, že pokiaľ je preukázaná existencia rodinného vzťahu v zmysle článku 8 dohovoru, mal by štát v zásade konať tak, aby umožnil rozvoj tohto vzťahu, a mal by pritom prijať vhodné opatrenia k naviazaniu styku medzi dotýčným rodičom a dieťaťom (Kutzner proti Nemecku, č. 46544/99, bod 61, ESLP 2002-I). Povinnosť štátnych orgánov prijať opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú v spoločnej domácnosti, nie je absolútna. Porozumenie a spolupráca všetkých zúčastnených osôb vždy predstavuje dôležitý faktor. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť využívať donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená. Musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a hlavne na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 dohovoru (Volský proti Českej republike, bod 118). Článok 8 dohovoru v žiadnom prípade neoprávňuje rodiča na to, aby vyžadoval prijatie opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa [Elsholz proti Nemecku (Veľký senát), č. 25735/94, body 49 - 50, ESLP 2000-VIII]. Rozhodujúce je zistiť, či štátne orgány prijali na účely uľahčenia styku všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré od nich bolo možné v danom prípade rozumne očakávať

(Nuutinen proti Fínsku, č. 32842/96, bod 128, EŠLP 2000-VIII). Vnútroštátne súdy zabezpečujúce výkon rozhodnutia sú povinné zaistiť vhodnú rovnováhu medzi záujmom dieťaťa žiť v pokojnom prostredí a záujmami otca, ktorými bol vedený pri podnikaní svojich krokov. Pokiaľ súdom prijaté opatrenia, ktoré je možné od neho očakávať s cieľom zabezpečiť výkon práva na styk s dieťaťom, nevedli k uspokojivému výsledku, pozitívne povinnosti štátu vyplývajúce z dohovoru nespočívajú v povinnosti dosiahnuť určitý výsledok, ale iba v povinnosti vynaložiť k tomu prostriedky; súdy totiž nie sú všemocné, najmä ak sa v záležitostiach v oblasti rodinného života dostávajú do stretu s rodičmi, ktorí nie sú schopní prekonať svoju nevraživosť a nehľadajú pritom na záujmy vlastného dieťaťa (Pedovič proti Českej republike, č. 27145/03, body 109, 115, 18. 7. 2006).

16. Pri hodnotení toho, či okresný súd v konaní o výkon predbežného opatrenia o úprave styku s maloletým dieťaťom konal bez zbytočných prietáhov a či konal sústredene a efektívne, je potrebné zohľadniť uvedené špecifiká. Nemožno preto automaticky vychádzať z dĺžky konania, početnosti procesných úkonov súdu alebo z efektivity, akú jeho postup (činnosť) dosiahol.

17. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci z obsahu sťažnosti, predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 3 Em 1/2016, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu z 8. júla 2016 zistil, že okresnému súdu bol 28. januára 2016 doručený návrh sťažovateľa na výkon predbežného opatrenia krajského súdu týkajúceho sa úpravy styku rodičov s maloletým dieťaťom, ktorý bol pridelený na prerokovanie a rozhodnutie zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ]. Zákonná sudkyňa 29. januára 2016 podľa § 15 ods. 1 OSP oznámila predsedovi okresného súdu skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na jej vylúčenie z rozhodovania veci sťažovateľa. Vzhľadom na túto skutočnosť bola vec na základe opatrenia predsedu okresného náhodným elektronickým systémom pridelená 2. februára 2016 na prerokovanie a rozhodnutie sudcovi [REDAKOVANÉ]. Dňa 3. februára 2016 okresný súd vyzval povinnú, aby dodržiavala vykonateľné rozhodnutie krajského súdu, sťažovateľa vyzval na komunikáciu s matkou maloletej tak, aby došlo k dobrovoľnému uplatneniu práva na styk s maloletou, a napokon vyzval kolízneho opatrovníka, aby spolupôsobil na oboch rodičov. Zároveň si vyžiadal správy

z miesta bydliska maloletej, z predškolského zariadenia a rozhodol o ustanovení kolízneho opatrovníka.

18. Dňa 10. februára 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie povinnej spolu s viacerými lekárskymi správami o momentálnom zdravotnom stave maloletej. Stanovisko povinnej bolo doručené sťažovateľovi na vyjadrenie. Dňa 19. februára 2016 si okresný súd vyžiadal správu o zdravotnom stave maloletej od neštátneho zdravotníckeho zariadenia. Dňa 24. februára 2016 a 3. marca 2016 bolo okresnému súdu doručené stanovisko povinnej k realizácii styku sťažovateľa s maloletou dcérou, ktoré boli zaslané sťažovateľovi na vyjadrenie. Dňa 17. marca 2016 bolo okresnému súdu doručené stanovisko príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny k úprave styku, ktoré bolo zaslané účastníkom konania. Dňa 1. apríla 2016 sa uskutočnilo pojednávanie za účasti sťažovateľa a povinnej.

19. V dňoch 4., 5. a 20. mája 2016 povinná doručila okresnému súdu vyjadrenia, lekársku správu o zhoršenom zdravotnom stave maloletej a žiadosť o zastavenie konania, ktoré boli zaslané na vyjadrenie sťažovateľovi a kolíznemu opatrovníkovi. Dňa 20. júna 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa, ktoré bolo zaslané povinnej. Dňa 4. júla 2016 okresný súd vyzval účastníkov konania na dodržiavanie úpravy styku sťažovateľa s maloletou.

20. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ adresoval predsedovi okresného súdu sťažnosť na odstránenie prietáhov. Predseda okresného súdu mu listom zo 4. apríla 2016 oznámil výsledok prešetrenia sťažnosti, pričom nezistil prietahy ani porušovanie zásad dôstojnosti konania.

21. Z prehľadu jednotlivých úkonov okresného súdu v napadnutom konaní je zrejmé, že okresný súd konal plynulo, v jeho postupe nevznikali obdobia neodôvodnenej nečinnosti. Okresný súd v doterajšom priebehu konania, ktoré do podania sťažnosti trvá viac ako 4 mesiace, využil právne nástroje podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (vyzval povinnú na dobrovoľné plnenie rozhodnutia, upozornil ju na následky neplnenia povinností z rozhodnutia, zároveň vyzval orgán sociálnoprávnej ochrany detí

a sociálnej kurately vykonať s povinnou, prípadne spoločne so sťažovateľom, pohovor na účely rešpektovania uznesenia krajského súdu o nariadení predbežného opatrenia, nariadil pojednávanie, vyžiadal si lekárske správy o aktuálnom zdravotnom stave maloletej), ktoré vzhľadom na okolnosti predmetnej veci považoval za vhodné.

22. Ústavnému súdu neušlo pozornosti, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyslovil súhlas s postupom okresného súdu, pokiaľ ide o písomnú výzvu povinnej, nariadenie pojednávania, ale nesúhlasí so stavom, keď okresný súd nevykonával žiadnu činnosť, neprijal žiadne opatrenie, pričom z ďalšieho obsahu sťažnosti vyplýva záver, že jediným riešením, ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, je okamžité vynútené odňatie maloletej a jej odovzdanie sťažovateľovi, pričom okresnému súdu vyčíta, že tak dosiaľ neurobil a ponecháva riešenie situácie na rodičoch maloletej, aby sa dohodli a dobrovoľne podrobili rozhodnutiu krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na okresným súdom zistený skutkový stav, pokiaľ ide o zdravotný stav maloletej, kde bol viacerými lekáskymi správami od viacerých lekárov konštatovaný rovnaký záver, že sťažovateľ si vynucuje styk s maloletou, čím pre ňu vytvára ťažké stresové situácie, ktoré len zhoršujú jej psychický stav. Nútené stretávanie sa maloletej dcéry so sťažovateľom nevytvorí medzi nimi pevné rodinné puto, ako si zrejme predstavuje sťažovateľ, ale naopak, objektívne na základe pozorovaní správania maloletej a nielen na základe výpovede jej matky, ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ, sa tým zhoršuje stav maloletej, vyvíjanie tlaku pôsobí kontraproduktívne a môže zanechať dlhodobé následky na zdraví maloletej. Je potrebné zdôrazniť, že v danom prípade je síce dôležitý záujem sťažovateľa stretávať sa pravidelne so svojou dcérou, ale samotný výkon rozhodnutia sa musí realizovať tak, aby bol prednostne sledovaný najlepší záujem dieťaťa, ktorý prevažuje nad záujmom rodiča. Násilné, okamžité a nekompromisné odobratie a odovzdanie maloletej sťažovateľovi je len krajne nevyhnutným riešením, ktoré prichádza do úvahy za predpokladu, ak by rodič, s ktorým dieťa žije, konal zjavne nezákonným spôsobom a bránil by tak v styku druhého rodiča s dieťaťom. Je preto logické a dostatočne odôvodnené, ak okresný súd dosiaľ nesiahol po síce zákonom, ale krajnom riešení, čo však na druhej strane nevylučuje, že ak by boli splnené už uvedené podmienky, môže pristúpiť aj k nútenému odňatiu maloletej.

23. Pre úplnosť, vzhľadom na sťažovateľom namietanú celkovú dobu konania v súvislosti s predchádzajúcimi konaniami o výkon rozhodnutia je potrebné uviesť, že pred ústavným súdom už bola posudzovaná dĺžka konania o výkon rozhodnutia vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 Em 4/2015, ktoré predchádzalo napadnutému konaniu, pričom ústavný súd dospel vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 642/2014 z 30. septembra 2014 k záveru, že nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konanie o výkon rozhodnutia vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 Em 4/2015 nie je dosiaľ právoplatne skončené z dôvodu odvolania podaného sťažovateľom proti rozhodnutiu o zastavení konania (návrh na zastavenie konania podal sťažovateľ), o ktorom dosiaľ nerozhodol odvolací súd. Vzhľadom na tieto skutočnosti ani v prípade spoločného posudzovania predchádzajúceho a dotknutého konania o výkon rozhodnutia nie je možné dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu.

24. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní konal plynulo, pričom jeho postup v napadnutom konaní nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeraný, prípadne zjavne nesprávny. Z týchto dôvodov ústavný súd nevzhladol existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Nad rámec sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že s účinnosťou od 1. júla 2016 upravuje procesný postup v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých detí zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok a podrobnosti výkonu rozhodnutia bližšie upravuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí, ktoré dávajú súdu ďalšie zákonné možnosti (skúmanie existencie ospravedlniteľných dôvodov, uloženie povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu, psychologickému poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu neodkladným opatrením, možnosť uložiť účastníkom

zúčastniť sa mediácie), ktoré majú uľahčiť dosiahnutie cieľa, a to zabezpečiť riadnu výchovu maloletých pri zachovaní najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016